

се порадва на божия свѣтъ?
Но лѣвото му крило изгорѣ,
опадяха бѣлитѣ пера, опуше-
ни, попарени ка то отъ слана.

— Отъ днесъ ти ще хра-
нишъ рожбитѣ ни, а азъ ще
се грижа за спасителя имъ
— рече на майката бащата
на спасенитѣ.

Тѣй и стана. Майката
се грижеше за малкитѣ си, а
бащата, за еднокрилиятъ щъркъ
съ смѣлото сърдце. И малки-
тѣ поотрастнаха, изхвъркнаха
и се запилѣха съзаякналитѣ си
крила въ синьото небе на жи-
вота. Заздравѣ и изгореното

крило на тѣхния спасителъ. Наистина, нѣмаше ги вече седефе-
нитѣ пера и гордиятъ щъркъ пърхаше съ едното си крило
смѣшно като пѣтелъ и току слизаше на земята да си почине.
Но нали все пакъ можеше да си набави вече самъ храна? А
това му стигаше. И единъ день той рече на бащата на спасенитѣ.

— Стига толкова, братко, гледахте ме повече отъ децата
си. Сега вече мога и самъ да мисля за себе си.

— Но крилото ти още не е заздравѣло добре и перата ти
още не сж поникнали. Нека още малко да се грижа за тебе.

— Стига, стига, и перата ми ще поникнатъ, има и за това
време.

И еднокрилиятъ щъркъ тръгна самъ по полето. Често
той се спираше надъ нѣкое благо, но вмѣсто да потопи клюнъ
и извади за закуска разтреперената отъ страхъ жаба, загле-
ждаше се въ бѣлитѣ облачета, които плуваха, слѣзли въ ти-
хата вода. Нѣкога тамъ горе той се мѣрѣше съ тѣхъ, бѣше
имъ другаръ. Сега бѣше другаръ на жабитѣ. Като тѣхъ напра-
зно подскачаше да излитне нависоко отъ земята. Но младиятъ
щъркъ не се отчайваше. Макаръ и бавно, бѣлитѣ пера растѣха,
покриваха голото крило и то отъ день на день, отъ седмица
на седмица се простираше все по-нашироко.

— Само дано докато дойде есень да оздравѣя, та да мога
да си замина—мислѣше си бедниятъ щъркъ и търпеливо чакаше.

Лѣтото изгаряше по върховетѣ на дърветата, вѣтроветѣ
издухваха жеравата на слънцето и една сутринъ, следъ една
вѣтровита нощ, земята се посипа съ опадали златни листа.
Оголѣха полетата и градинитѣ и само червенитѣ като капки
кръвъ шипки още красѣха храститѣ.

Ластовицитѣ отнесоха чернитѣ си кръсчета къмъ топ-
литѣ морета. Всѣки день се прощаваха и заминаваха все нови
пѣтници отъ птичето царство. Забиха клинъ въ простора и
ята щъркели, жерави. Напраздно нашиятъ щъркъ правѣше
отчаяни опити. Той не можеше да прелети повече отъ едно